

10. KAPITOLA

BUDOVA JUSTIČNÉHO paláca na Misijnej ulici, na ktorej strechu vznášadlo zosadalo, bola korunovaná radom barokovo zdobených vežičiek: zložitá, moderná a pekná stavba pôsobila na Ricka Deckarda príťažlivo – až na jednu vec. Nikdy predtým ju nevidel.

Policajné vznášadlo pristálo. O niekoľko minút stál Rick pred službukonajúcim seržantom.

„304,“ oznámil pochôdzkar Crams seržantovi za vysokým okienkom. „A 612.4. Uvidíme. Vydáva sa za civilného policajta.“

„406.7,“ povedal seržant za okienkom a vyplňal formuláre. Písal lenivo, mierne znudene. Štandardná záležitosť, vyjadroval jeho postoj a výraz. Nič dôležité.

„Tamto,“ naznačil Crams Rickovi a viedol ho k bielemu stolíku, za ktorým obsluhoval technik známe zariadenie. „Mozgový diagram,“ vysvetlil Crams. „Kvôli identifikácii.“

Rick odsekol: „Ja viem.“ Za starých čias, keď bol sám policajtom, vodil kopy podozrivých k podobnému stolu. K *podobnému*, ale nie práve k tomuto stolu.

Keď mu urobili mozgový diagram, odvedli ho do ďalšej známej miestnosti. Automaticky začal vyberať cennosti, kto-

ré odovzdá. Nedáva to žiadny zmysel, vravel si. Kto sú títo ľudia? Ak tu táto budova stála vždy, *prečo sme o nej nevedeli?* A prečo oni nevedeli o nás? Dve paralelné policajné agentúry, vravel si, naša a táto. Ale nikdy neprišli do kontaktu – aspoň pokiaľ viem –, až teraz. Alebo možno prišli, pomyslel si. Možno toto nie je prvý raz. Ťažko uveriť, pomyslel si, že by sa to už niekedy nestalo. Ak je toto skutočne policajný aparát, ak je to, za čo sa vydáva. Akýsi muž, bez uniformy, sa odlepil z miesta, na ktorom doposiaľ stál, blížil sa k Rickovi odmeraným, nevzrušeným krokom a zvedavo sa naňho pozeral. „Čo je toto?“ spýtal sa pochôdzkara Crams.

„Podozrivý z vraždy,“ odpovedal Crams. „Máme telo – našiel som ho v jeho aute –, ale on tvrdí, že je to android. Overujeme to, v laboratóriu už robia analýzu kostnej drene. A vydáva sa za policajta, za nájomného lovca. Aby získal prístup do ženskej šatne s cieľom kladenia dvojzmyselných otázok. Tá dáma mala podozrenie, že je niekto iný, než za koho sa vydával, a zavolała nás.“ Crams o krok cúvol. „Želáte si prípad prevziať, pane?“

„No dobre.“ Starší policajný dôstojník, neuniformovaný, modrooký, s úzkym nosom, rozšírenými nozdrami a nevýraznými perami, pozoroval Ricka, potom siahol za jeho kufříkom. „Čo v ňom máte?“

„Materiál na Voigt-Kampffov osobnostný test. Testoval som podozrivú, keď ma pán Crams zatkol.“ Sledoval, ako sa policajný úradník prehrabáva v obsahu kufríka a prezerá si každú vec osobitne. „Otázky, ktoré som kládol slečne Luftovej, sú štandardné otázky V-K stupnice vydanéj...“

„Poznáte Georgea Gleasona a Phila Rescha?“ spýtal sa policajný úradník.

„Nie,“ pokrútil Rick hlavou. Ani jedno z mien mu nič nehovorilo.

„Sú nájomní lovci pre Severnú Kaliforniu. Obaja patria pod naše oddelenie. Možno na nich počas svojho pobytu u nás natrafíte. Ste android, pán Deckard? Dôvod, prečo sa pýtam, tkvie v tom, že sme tu v minulosti mali už niekoľkokrát androidov na úteku – vydávali sa za nájomných lovcov z iného rajóna, ktorí tu prenasledujú podozrivého.“

„Nie som android,“ povedal Rick. „Môžete na mne vyskúšať Voigt-Kampffov test. Už som ho absolvoval a neprekáža mi zopakovať si ho. Viem však, aký bude výsledok. Smiem zavolať svojej žene?“

„Máte povolenie na jeden hovor. Nechcete radšej zavolať svojmu advokátovi?“

„Zavolám svojej žene,“ odmietol Rick. „Môže mi zohnať advokáta.“

Policajný dôstojník v civile mu podal päťdesiatcentovú mincu a ukázal prstom. „Tamto je videofónny automat.“ Pozeral sa, ako Rick prechádza miestnosťou k videofónu. Potom sa vrátil k prehliadke Rickovho kufríka.

Rick vhodil mincu a vytočil svoje číslo. Potom stál a čakal, ako sa mu zdalo, celú večnosť.

Na malej obrazovke sa objavila ženská tvár. „Haló?“ ozvala sa.

Nebola to Iran. V živote tú ženu nevidel.

Položil a pomaly sa vrátil k policajnému úradníkovi.

„Omyl?“ spýtal sa policajt. „No, môžete si zavolať znova, v tomto smere sme liberálni. Nemôžem vám ponúknuť, aby ste zavolali ručiteľovi, lebo na váš prípad sa kaucia zatiaľ nevzťahuje. Až budete obžalovaný rovnako...“

„Ja viem,“ skočil mu Rick trpkdo do reči. „Policajný postup dobre poznám.“

„Tu je váš kufrík,“ povedal policajt a podal ho Rickovi. „Poďte do mojej kancelárie... Rád by som sa s vami poroz-

prával. “ Ako prvý vykročil bočnou chodbou. Rick ho nasledoval. Potom sa dôstojník zarazil a otočil sa. „Volám sa Garland.“ Vystrel ruku a Rick ju prijal. Krátko si potriasli rukami. „Sadnite si,“ ponúkol mu Garland, keď otvoril dvere svojej kancelárie a posadil sa za veľký uprataný stôl.

Rick si sadol čelom k nemu.

„Tento Voigt-Kampffov test,“ začal Garland, „ktorý ste spomenuli.“ Ukázal na Rickov kufrík. „Všetok ten materiál, ktorý nosíte so sebou.“ Naplnil si fajku, zapálil a chvíľu bafkal. „To je analytický prostriedok na určovanie androidov?“

„Je to náš základný test,“ potvrdil Rick. „Jediný, ktorý v súčasnosti využívame. Jediný, ktorý dokáže rozoznať novú mozgovú jednotku Nexus-6. Vy ste o tom teste nepočuli?“

„Počul som o niekoľkých stupniciach profilovej analýzy, ktoré sa používajú na testovanie androidov. Ale o tejto nie.“ Garland si neprestával Ricka uprene premeriavať. Tvár mal opuchnutú a Rick nevedel odhadnúť, čo si myslí. „Tieto zaľufané kópie,“ pokračoval Garland, „ktoré ste mali v kufríku. Polokov, slečna Luftová... vaše úlohy. Ten ďalší som ja.“

Rick naňho hľadel, potom siahol do kufríka.

Vzápätí ležali papiere pred ním. Garland mal pravdu – Rick hľadel do poznámok. Žiaden z mužov – či skôr ani on, ani Garland – chvíľu neprehovoril. Potom si Garland nervózne odkašľal.

„Je to nepríjemný pocit,“ povedal. „Zistiť takto sčista-jasna, že som na zozname nájomného lovca. Či čo to vlastne ste, Deckard.“ Stlačil gombík interkomu na stole a prikázal: „Pošlite mi sem jedného nájomného lovca, je mi fuk, ktorého. Dobre, ďakujem.“ Pustil gombík. „O chvíľu sem príde Phil Resch,“ oznámil Rickovi. „Chcem vidieť jeho zoznam, kým budem pokračovať.“

„Podľa vás by som mohol byť na jeho zozname?“